

Dr. KESSLER HUBERT A MAGYAR SZIKLAMÁSZÓK EGYIK PÉLDAKÉPE

Kovács István

„Kessler Hubert, a híres barlangkutató, aki szintén a fiúkkal együtt járta a hegymászó iskolát, de már ebben az időben mesternek számított...”

(Benedek István: Csavargás az Alpokban)

Nevét hallva, sokan bizonyára arra a barlangkutatóra gondolnak, aki számos jelentős feltárással beírta nevét a magyar speleológia történetébe. Személyéhez kapcsolódik többek között az Almásizomboly első bejárása az Aggteleki-hegységben (1927), a budapesti Szemlő-hegyi- (1930) és Ferenc-hegyi- (1933) barlangok felfedezése, valamint a Baradla és Domica közötti összeköttetés megtalálása és bejárása (1932). Amikor a 40-es évek elején Erdély egy része visszatért, az ottani Zichy- és a Csarnóházai-barlangokkal is foglalkozott. Mindkettő a Bihar-hegységben van. Jelentős új szakaszokat tárt fel ezekben. De Erdély más barlangjaiban is kutatott. A VITUKI anyagi támogatásával tárta fel a Kossuth-barlangot 1956-ban. Jóval kevesebben tudják azonban, hogy – miként a mottóul választott idézet is mutatja – a fiatal éveiben a legkiválóbb magyar hegymászók közé tartozott.

Eredetileg Rácz Zsolttal közösen egy interjút szerettünk volna készíteni, de hamarosan rá kellett jönnünk, hogy a hagyományos kaptafával, a kérdezz feleletekkel semmire sem jutunk. Egy ilyen egyéniség, ekkora élményanyag nem tűri a merev korlátokat. Így lett az interjúból egy kötetlen beszélgetés Hubert bácsi mászó pályafutásáról, a harmincas évek mászó életéről és még sok egyéből. Így született ez a kísérlet is, hogy valami keveset megpróbáljunk visszaadni az elmondottakból.

Kessler Hubert 17 évesen ismerkedett meg a sziklamászással. Hegymászó életének első lépéseit a

Magyar Turista Egyesületben tette meg. Itt kitűnő társakra lelt, s az akkori idők „forró fejű fiataljai”, az MTE-en belül 1925-ben megalakították a ma már legendás ZSIGMONDY TÁRSASÁGOT.

A „vad” Zsigmondyak, – ahogy mosolyogva emlegette társaságukat Hubert bácsi – akik közé csak a legjobbak tartoztak, képviselték akkoriban a magyar hegymászás élvonalát. Türelmetlenül várta azonban egyetemi felvételét, hogy tagja lehessen az akkori idők vezető szellemű társaságának a híres BUDAPESTI EGYETEMI TURISTA EGYESÜLET-nek a BETE-nek. Ezek között is volt jónéhány kitűnő hegymászó, mint Szőke Tibor, Györgyfalvy Dezső, Preyss Sándor és a Benedek testvérek. Ez a társaság rendszeresen járt a Budapest környéki mászó-iskolákba, elsősorban az Oszolyra és a Kétágú-hegyre. Közülük kerültek ki Hubert bácsi mászótársai, akikkel sok szép túrát tett a Magas Tátrában és az Alpokban.

Különösen szívesen emlékezik vissza az első Alpok túrájára 1927-ben. Ekkor járt a Lienzi Dolomitokban, a Grossglockneren és a kettő között elterülő Schober-csoportban. A Glocknerre a Stüdl gerincen jutottak fel, mivel a normál út nem vonzotta őket. A sors különös játéka azonban rövidesen erre a normál útra vitte. Történt ugyanis, hogy a hegy alatt pihenő, erőteljes, napbarnított ifjút a három arra haladó osztrák turista hegyvezetőnek nézte, és megkérték vezesse őket fel a csúcsra. Hubert bácsi ugyanis anyanyelvi szinten beszélt a németet. Így jutott fel a Glockner csúcsára röviddel

* Ez a visszaemlékezés először a Hegymászó 1987. évi 1. számában jelent meg: „Kessler Hubert Dr. 80 éves” címmel

az első után a normál úton másodszer. (Évek múlva harmadszor is, de akkor az ÉNy-i gerincen.) Az ifjú nem zárkózott el a vezetéstől. Így az osztrákok maradandó élményhez, ő pedig némi pénzhez jutott.

Nevezetes útja volt a Hochstadel 800 m-es északi falának átmászása a Lienzi Dolomitokban. Erre az útra hármásban indultak Skolil Ottó és Silek Jánossal. Kender kötél volt velük, néhány bilincs (karabiner) és szeg. Az igényes mászást kívánó terepen lassan haladt a kötélhármás. Így bekövetkezett amire nem számítottak, hogy bivakfelszerelés nélkül a falban kell az éjjelt tölteniük.

A viszonylag közeli Gesäuse-ben (Enns-völgyi Alpok) tette talán legkiemelkedőbb útját Kessler Hubert a Planspitze északi falának átmászásával.

A kor technikai eszköztára jóval szerényebb volt a mainál. Az ereszkedés, pl. „Dülfersitz”-cel történt. Ez bizony kényelmetlen és ruhát rongáló volt. Az ő találmánya a „Kessler-karabinerfék”, ami a ruhán súrlódó kötél használatát kiiktatta. Az

osztrák Allgemeine Bergsteigerzeitung 1933-ban részletesen ismertette a módszert.

A harmincas évek közepétől Aggteleken barlangigazgató. A barlangkutatások során nyert tapasztalatokat kamatoztatta később, mint a felszín alatti vízjelenségek elismert kutatója a VITUKI-ban is. Tudományos munkássága, valamint könyvei, cikkei révén külföldön is ismertté vált.

Eredményekben gazdag pályafutása során sok nehézséggel kellett megküzdenie. Beszélgetésünk során többször is hangsúlyozta: „A hegymászás bátorságot, tartást ad az embernek, ami segít elviselni a nehézségeket az élet minden területén...”

Úgy gondolom ez Hubert bácsi üzenete a mai fiatal hegymászók részére.

A Zsigmond-társaság, a Magyar Turista Egyesület keretében alakult 1925-ben. Tagjai kiváló hegymászók voltak. Közülük ma már mindössze hárman élnek. Ezek a következők: Antal Károly, Bíró Pál, és Vajnai Sándor.

Első feleségének, Szekula Máriának festménye a Klein-Glocknerről